

Door lijden geheiligd

een Paaschvertelling door
Ida Keller.

DOOR LIJDEN GEHEILIGD

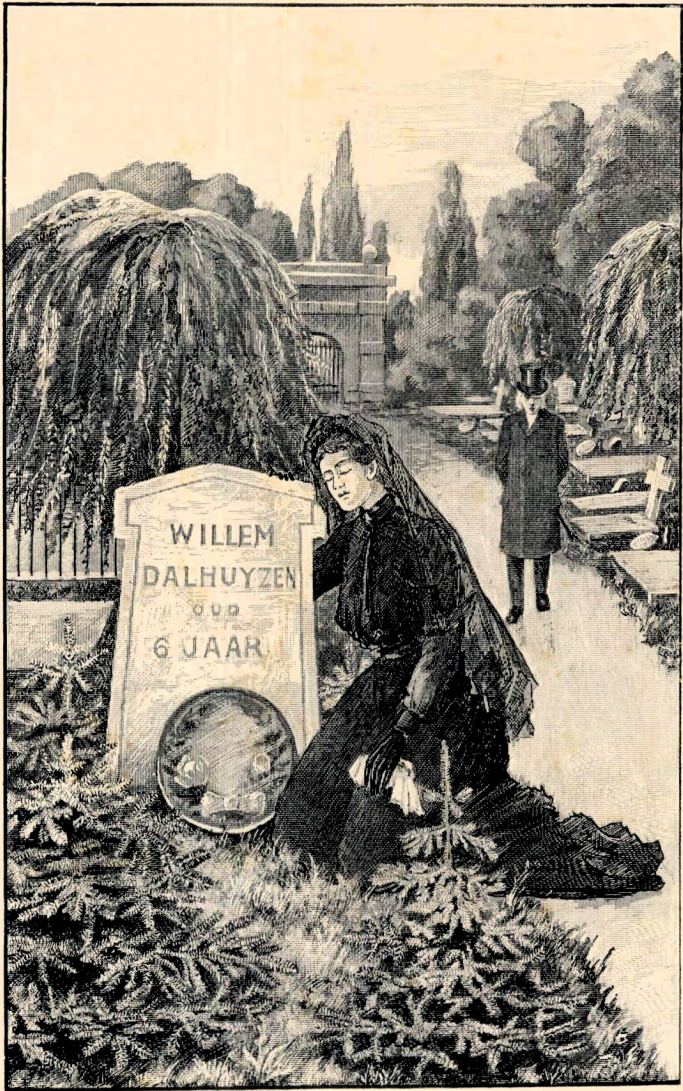
EEN PAASCHVERTELLING

DOOR

IDA KELLER

TWEEDE DRUK

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

HOOFDSTUK I.

»Kom, ik moet naar huis. Papa zal niet weten, waar ik blijf en ik heb nog wel beloofd spoedig terug te zijn. Papa komt ook vroeg thuis. Ik moet dus dadelijk weg, Gretha !«

Het jonge meisje, dat deze woorden sprak, stond voor het open venster en had langen tijd naar buiten gestaard, waar de ondergaande zon den hemel gloeiend rood kleurde en een zachten glans tooverde op bloem en blad.

Zij was ongeveer zestien jaar oud en haar blozend gelaat en de heldere blik harer groote blauwe oogen getuigden van gezondheid en levenslust.

De kleine pendule op den marmeren schoorsteenmantel deed juist zeven slagen hooren. Lucie Wertheim keek er vluchtig naar en wendde zich toen tot haar vriendin, die op een rustbank lag uitgestrekt, en al haar bewegingen gadesloeg. Ze was verscheidene jaren ouder dan Lucie en, naar het uiterlijk te oordeelen, geheel verschillend van haar vriendin. Bleek en lijdend zag zij er

uit ; een pijnlijke trek lag om haar mond, maar uit de mooie, diepliggende oogen straalde een zachte, vredige uitdrukking en over haar geheele wezen lag een waas van stille rust.

«Ga je me nu al verlaten, Lucie? Toe, blij nog een oogenblik!» zeide Margaretha op overredenden toon.

Lucie wifelde even, trok toen een laag stoeltje naar haar toe en ging zitten. Zij wierp een uitvorschenden blik op het gelaat van haar vriendin en vroeg toen hartelijk :

»Gevoel je je vandaag minder goed, Gretha? Heb je veel pijn?»

»Ik ben niet erger dan anders,« antwoordde de aangesprokene weemoedig, »alleen voel ik mij heden wat meer vermoeid. Ik heb bijna den geheelen dag aan je gedacht, Lucie. Ik had toch zoo gaarne eens eenige oogenblikken rustig met je gepraat. Tegenwoordig gebeurt het zoo zelden, dat ik je eens zie en je weet niet half, hoe lief ik die schemerurtjes heb, waarin we vrouwelijk en rustig kunnen spreken.«

Lucie's gezicht betrok en een weinig ongeduldig zeide zij : »Tob toch niet altijd over me ; ik maak 't heel goed. Maar je begrijpt wel, dat nu papa weer terug is van zijn reis en ik hem gezelschap moet houden, ik niet meer zooveel bij je kan komen als vroeger. Je ziet toch, dat ik altijd kom, als ik maar even kans zie om uit te wippen. Maar waarom maak je je eigenlijk zoo bezorgd over mij? Zie ik er dan niet goed uit?»

En Lucie schudde haar krullen en lachte vroolijk.

Margaretha keek haar vriendin een oogenblik pein-

zend aan ; toen zeide ze met een zachte stem : »Ik vrees, dat ge niet gelukkig zijt, niet zoo gelukkig als vroeger.«

»Niet gelukkig ? En waarom niet ?« vroeg Lucie verwonderd. »Ik heb juist tegenwoordig alles, wat mijn hart maar begeert. Daarbij doet Papa alles, wat hij kan, om mij plezier te doen. Wat zou ik meer verlangen ? En dan, na mijn belijdenis, die, zooals je weet, de volgende maand zal plaats hebben, ben ik van plan veel uit te gaan. O, ik verheug me nu al op die bals, die comedies en die concerten ! Noem je dat geen geluk ?«

»Neen, dat noem ik geen geluk,« antwoordde Margaretha ernstig. »Geluk vindt zijn oorsprong in den vrede des harten. 't Geluk is niet afhankelijk van dingen, die ons van buiten af toekomen, maar vloeit voort uit ons innerlijk bestaan. Alles, wat gij me daar opnoemt, kan ons niet bevredigen ; slechts de hemelsche schatten zijn het, die waarlijk gelukkig maken. Lees het maar in de Heilige Schrift. Denk aan de geschiedenis van den rijken jongeling. Hij toch bezat alles, wat de wereld ons schenken kan. Toch was hij niet gelukkig, want hij kwam tot Jezus, omdat hij gevoelde, dat hem nog veel ontbrak. En, ge spraakt daareven van uw belijdenis doen en van uw intrede in de wereld, als gevolg van dat belijdenis doen. Hoe kun je dat toch met elkaar vereenigen ? Eerst verbindt ge je aan den dienst van God, je legt de belofte af voor Hem te leven, Christus te volgen, Zijn kruis op je te nemen en alles te doen, wat Hij van je eischt, en dan ga je heen en geeft jezelf aan de wereld over ; de wereld, die Hem verzaakt. Hoe zul je in dien weg ooit vrede en geluk vinden ?«

Lucie antwoordde niet, maar staarde voor zich uit. Het zieke meisje keek met een blik vol innige liefde haar jonge vriendin aan. O, er was een tijd geweest, dat Lucie met aandacht en belangstelling luisterde naar hetgeen Margaretha haar zeide, en dat zij ook trachtte in overeenstemming daarmede te handelen, maar sinds eenigen tijd was dat geheel veranderd.

't Scheen Margaretha toe, alsof Lucie meer en meer van God werd afgetrokken, alsof de wereld met al haar verleidingen haar telkens meer aantrok. En juist in dezen tijd, nu zij zich voorbereidde om haar geloofsbelijdenis af te leggen!

Een zucht ontsnapte aan Margaretha's lippen. Zij richtte zich een weinig op, nam Lucie's hand in de hare en trok haar naar zich toe.

»Lieve, lieve Lucie, hoe wenschte ik, dat ik je iets kon mededeelen van dat ware geluk, dat ook mij door Gods genade geschonken is en dat duurzaam is en blijft onder alle omstandigheden van het leven. Je bent nu nog zoo jong, en de wereld is zoo vol gevaren; de bekoring, die van haar uitgaat, is zoo machtig. Zoo ge je steun en kracht niet zoekt bij Hem, aan Wiens dienst ge je belooft te verbinden, zul je in velerlei moeilijkheden en beproevingen komen; denk je dat ook niet?»

Lucie schoof onrustig op haar stoeltje heen en weer en er kwam een wrevelige trek op haar lief gezichtje. «Wat is Margaretha weer somber gestemd,» dacht ze, «ik wou, dat ze niet altijd zoo tegen me preekte.»

Zoo spoedig ze kon, stond ze nu op om heen te gaan, zich verontschuldigend, dat haar vader zeker ongeduldig zou worden, als zij langer wegbleef.

Margaretha liet haar gaan, in stilte wenschend, dat het eenvoudige woord, door haar gesproken, ingang in Lucie's hart mocht vinden.

Nog langen tijd dacht ze met smart aan de arme Lucie, die zoo jong, zoo mooi, zoo vol levenslust, maar, helaas! zoo weinig ernstig, zoo onbeslist van karakter was. Straks zou ze midden in de wereld leven; zou dat haar bevrediging geven?

»O, God, bescherm, behoed Gij haar!« bad Margaretha innig.

HOOFDSTUK II.

Margaretha Reeser leed reeds jaren aan een ongeneeslijke ziekte, die haar noodzaakte 't bed te houden of languit op een rustbank te liggen. Zij woonde bij haar oom en tante, daar zij reeds vroeg haar ouders verloren had. Maar in dien weg van bittere beproeving leerde zij God kennen en vond zij vrede voor haar ziel. Zij leerde met geloof en onderwerping berusten in Zijn wil. Zij wist, dat haar hemelsche Vader haar dien lijdensbeker te drinken gaf, opdat zij zich geheel aan Hem zou overgeven. Had de Heere Jezus niet zelf gezegd: »Zoo wie Ik liefheb, dien bestraf en kastijd Ik«? En daarom ook, niettegenstaande die groote beproeving, was zij toch gelukkig, en wilde ook zoo gaarne anderen dat waarachtige geluk zien deelachtig worden.

Zij woonde nog maar een paar jaar bij haar oom en tante, toen zij in kennis kwam met Lucie Wertheim, die kort te voren haar moeder verloren had. Hoewel Margaretha ongeveer zes jaar ouder was, ontstond er weldra een innige genegenheid tusschen de beide meisjes en 't was Margaretha, die de kleine Lucie in alles met raad terzijde stond en die haar ook wees op den eenigen weg tot behoudenis, op den Heere Jezus Christus.

Toen Lucie ouder werd en meer kennissen kreeg, verzwakte Margaretha's goede invloed zeer, en verlangde Lucie meer en meer in die wereld te verkeerren, waarvan haar vriendinnen haar zooveel moois vertelden. Op uitdrukkelijk verlangen van haar vader moest zij evenwel eerst belijdenis doen en dan pas zou zij haar intrede in de groote wereld mogen maken. Toen Lucie dit aan Margaretha mededeelde, had deze haar ernstig gewezen op 't ernstige van dit besluit, en haar gesmeekt toch vlijtig Gods Woord te onderzoeken en ernstig te bidden om licht en kracht. Voor een oogenblik werd Lucie door die smeekbede getroffen, maar al heel gauw begonnen haar de ernstige gesprekken met Margaretha te vervelen. Haar Bijbel bleef ongeopend, het gebed werd verzuimd en Lucie's hart werd steeds meer van God en godsdienst afgetrokken. Met Paschen, dat heerlijke feest der Opstanding, zou zij haar belijdenis doen, daarna met haar vader op reis gaan en vervolgens in de wereldsche kringen en vermaken ingeleid worden.

Heerlijk vooruitzicht ! De gedachte daaraan alleen kon haar oogen doen schitteren en een blos te voorschijn roepen op haar gelaat.

Toch, op dien avond, toen Margaretha haar zoo ern-

stig had toegesproken, kon zij niet zoo spoedig in slaap komen als anders. Die woorden hadden dieper indruk op haar gemaakt, dan zij zichzelf wilde bekennen en onrustig wierp zij zich op haar leger heen en weer.

Er was toch veel waars in hetgeen Margaretha gezegd had, zoo peinsde zij, en ja, zij had haar plichten verzuimd in den laatsten tijd. Maar zij genoot ook zoo van 't leven en er was zooveel, dat haar van God aftrok. Haar leven was immers ook geheel anders dan dat van haar vriendin, die nooit eens uit kon gaan en dus ook meer tijd tot nadenken had dan zij. Maar hoe Margaretha, zóó krank en zóó lijdend, toch gelukkig kon zijn, dat begreep Lucie niet. 't Scheen haar onmogelijk toe. Zij zou onder zulk een groot leed bezwijken, dat wist zij zeker. Maar Lucie bedacht niet, dat de Heiland gezegd heeft: »Wie zijn kruis niet op zich neemt en Mij volgt, die kan mijn discipel niet zijn.«

»Ik had den laatsten tijd eigenlijk wel meer in den Bijbel kunnen lezen,« zoo peinsde zij verder. »'t Is niet goed, dat ik dit niet meer doe, en vanavond ben ik er toch ook te moe voor. Morgen, dan zal ik 't doen.« En Lucie sloot haar oogen en sliep weldra in.

HOOFDSTUK III.

Men vierde het heerlijke Paaschfeest, het feest der Opstanding. De kerkklokstenen weergalmden in de lucht

en een zoel windje kondigde aan, dat ook de natuur weldra geheel uit haar winterslaap zou ontwaken. *

In grooten getale ging de schare op naar het bedehuis, en velen onder haar zouden dien dag belijdenis van hun geloof in 't openbaar afleggen.

De klokken hielden op met luiden; de predikant beklom den kansel. Tot tekst had de leeraar dien morgen de woorden uit den eersten zendbrief van Petrus, hoofdstuk I vs. 3: »Geloofd zij de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, die naar Zijn groote barmhartigheid ons heeft wedergeboren tot een levende hoop, door de opstanding van Jezus Christus uit de dooden, tot een onverderfelijke en onbevlekkelijke en onverwelkelijke erfenis, die in de Hemelen bewaard is voor u.«

De predikant herdacht hierbij, hoe de Christus eerst veel had moeten lijden, veel smarten moeten dragen, hoe in den hof van Gethsémané Zijn zweet als groote dropelen bloeds werd, die op de aarde afliepen, toen Hij uitriep: »Mijn Vader, indien 't mogelijk is, laat deze drinkbeker van Mij voorbijgaan, doch niet gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt.«

En de Christus moest dien lijdenskelk tot op den bodem toe uitdrinken. Hij werd genageld aan 't hout en stierf den bitteren en smadelijken kruisdood. Maar — door lijden tot heerlijkheid!

Vervolgens behandelde de predikant het heerlijke evangelie van de opstanding van Christus uit de dooden. Hij, de Christus, moest dat alles lijden, opdat wij in Zijn heerlijkheid zouden kunnen ingaan, rein gewasschen van al onze zonden door Zijn bloed. En waar Hij nu zoo geleden heeft, zouden wij dan denken, dat onze

weg altijd zonder doornen en distelen zou zijn ! Veel strijd moet er om Zijntwil gestreden worden. Het kruis, 'twelk Hij ons vaak oplegt, moet geduldig gedragen worden, maar dan ook aan 't einde van dien weg zullen wij overwinnen. Want onze Heiland roept 't ons toe : »Hebt goeden moed ! Ik heb de wereld overwonnen.«

En niet alleen de wereld heeft Hij overwonnen, maar ook den dood en het graf en door Zijn opstanding uit den dood brengt Hij al de Zijnen eens tot die onverderfelijke en onverwelkelijke erfenis, die in den Hemel voor hen bewaard is.

Enige oogenblikken zweeg de prediker en zag met een oog vol belangstelling en hartelijke toegenegenheid op de gemeente neer.

Daarna zich tot de jeugdige lidmaten wendende, sprak hij nog : »De Heiland vroeg aan Zijn jongeren, nadat velen Hem verlaten hadden, — wilt gijlieden ook niet weggaan ? — Petrus antwoordde : — Tot wien zullen wij heengaan ? — De apostel wilde den Meester volgen, trots den moeitevollen weg, dien hij daardoor zou moeten bewandelen, en gij ?«

Een diepe stilte heerschte in 't gebouw ; aller blikken richtten zich op de toegesprokenen, die eenige oogenblikken later slechts met bevende stem het »ja« konden uitspreken.

Ook Lucie Wertheim had de belofte afgelegd. Zij stond met gebogen hoofd en betraande oogen, bleek van aandoening. Haar trillende lippen vermochten nauwelijks geluid te geven en niemand zou durven zeggen, dat Lucie's belijdenis niet oprecht was. Ja, zij

meende het nu zoo ernstig met haar belofte. Zij nam zich voor getrouw te zijn, de wereld te verzaken en Christus te volgen. Zij zou nu ook weer net als vroeger met Margaretha Gods Woord onderzoeken. Zij nam zich dit alles plechtig voor en op haar lief gelaat stond diepe ernst te lezen.

Vol goede voornemens en tevreden met zichzelf verliet zij eenige oogenblikken later het kerkgebouw. Maar Lucie had die belofte gedaan in eigen kracht. Zij had niet ootmoedig gesmeekt, of God haar wilde helpen en steunen door de kracht des Heiligen Geestes. Daarom ook zou zij haar gelofte niet kunnen gestand doen.

HOOFDSTUK IV.

„Dus ga je ons morgen verlaten, Lucie!“ Margaretha keek met een flauw glimlachje Lucie aan, die geknield lag naast de rustbank. Een traan glinsterde in haar oog bij de gedachte aan 't afscheid.

»Ja, Gretha, morgen om dezen tijd ben ik al ver van je weg en 't kan lang duren, vóór wij elkander weerzien. Maar ik zal je veel schrijven, als ik in 't mooie Zwitserland ben,« vervolgde Lucie. »O, ik ben toch zoo verlangend dat mooie land te zien, die hooge bergen en die prachtige natuur! Ik wilde, dat ik je mee kon nemen, Gretha!“ Op Margaretha's gelaat kwam een weemoedige trek.

»'t Zal niet zoo lang meer duren, lieve, dan ga ik ook weg van hier, maar naar een beter land, naar een

schooner oord, dan er hier op aarde ooit gevonden wordt. Maar, « liet zij er op volgen met een stillen zucht, ik moet toch nog geduld oefenen. Misschien is het Gods wil mij nog eenigen tijd hier te laten en dan is het ook goed. Je weet wel : door lijden geheiligd, dat is 't wat God Zijn kinderen doet ondervinden. O, ik denk nog zoo menigmaal aan wat je mij verteldet van de preek, die Ds. Humer op den eersten Paaschdag hield. Gods Zoon is door lijden geheiligd en daarom kunnen we niet verwachten, dat 't met ons anders gaat. «

»Maar toch niet iedereen heeft zulke zware beproevingen als gij, Gretha,« zeide Lucie bedroefd. »Ik zou 't in uw plaats vreeselijk vinden, ik zou niet zoo geduldig kunnen zijn als gij. Neen, ik zou liever dadelijk sterven, dan zóó lang te moeten lijden.«

»God alleen weet, wat 't beste voor ons is, Lucie ; misschien geeft Hij je hier geluk en leidt Hij je langs effen wegen. Maar bedenk toch altijd dat, hoe ook je weg is, liefde de drijfveer Zijner daden is, en dat alles strekken moet om Zijn doel te bereiken en dat doel is de eeuwige gelukzaligheid der Zijnen. Je hebt beloofd Christus te volgen, nietwaar Lucie ? Wel nu, de Heere Jezus is de Goede Herder, o, volg Hem dan ook, al leidt Hij je langs donkere paden. Gij kent 't vers :

'k Vraag niet, o mijn Herder,
 Waar voert Ge mij heen?
 Leidt dan nog verder
 Mijn pad naar beneên,
 Ik volg Uw geleide
 Ter diepste vallei;
 Met U wordt de heide
 Me een grazige wei.

Lucie luisterde aandachtig, haar oogen onafgewend gericht houdend op 't gelaat van haar vriendin. Het scheiden viel haar zoo zwaar ; nu eerst voelde zij, hoe ze aan Margaretha gehecht was. Medelijden met haar zwaar beproefde vriendin vervulde haar hart. O, hoe gelukkig voelde zij zich toch in den vollen bloei van haar jeugd, zij was zoo vol levenslust, zij verwachtte nog alles van 't leven ! En toch, Margaretha had 't ware geluk gevonden ; zij had zich overgegeven aan haar Heiland ; die was haar Leidsman. Lucie daarentegen werd aangetrokken door 't schijn geluk, dat de wereld schenkt.

Het begon reeds te schemeren, toen Lucie eindelijk opstond om heen te gaan. Met een laatsten kus scheidden zij, om elkander hier op aarde nooit weer te zien. Margaretha's pad leidde naar Boven, naar de Heerlijkheid, Lucie keerde zich meer en meer van haar God af.

HOOFDSTUK V.

Negen jaren zijn voorbijgegaan. Margaretha Reeser sluimert reeds lang in den koelen schoot der aarde. Zij had haar loopbaan voleindigd ; de pelgrimsstaf was haar uit de hand genomen en blijmoedig ging zij heen tot haar Heiland. Lucie Wertheim daarentegen had zich met hart en ziel aan de wereld overgegeven, najagende al de genietingen en vermakingen der ijdelheid. Hoe weinig dacht zij meer aan haar vriendin en aan de

ernstige gesprekken, met haar gevoerd. Nu was 't een volgen van de wereld, waar zij gevierd en geëerd werd. Ja, in 't begin had zij nog wel briefwisseling gehouden en getrouw alles aan Margaretha geschreven, maar de ernstige toon in Margaretha's brieven paste niet bij 't leven, dat zij nu leidde. De vele vermaningen om toch de wereld te verzaken en den Heere aan te hangen, begonnen haar te vervelen en eindelijk antwoordde zij maar niet meer. Ook aan den Paaschmorgen, toen zij de ernstige gelofte deed, Christus te volgen, dacht zij niet langer. Dat alles had voor andere indrukken plaats moeten maken.

Haar weg was altijd effen geweest en zij wist niet, wat 't was : uit de benauwdheid tot God te roepen.

Zij was in dien tijd getrouwd en gevoelde zich zeer gelukkig, hoewel haar echtgenoot niet in God geloofde en haar van het dienen van de wereld niet afhield, maar haar daarin zelfs voorging.

Zoo leefde zij voort en bekommerde zich om dood noch eeuwigheid. Verhief zich al eens een waarschuwendde stem in haar binnenste, zij trachtte haar aanstonds tot zwijgen te brengen, wat haar maar al te goed gelukte.

't Was een schoone avondstond. Gloeiend rood ging de zon onder, en verspreidde een helderen glans over boomen en huizen. In een tuin van een der villa's, die langs den weg stonden, speelden twee kinderen, een knaapje van ongeveer zes en een meisje, eenige jaren ouder. Het jongste, een aardig kind met blond krulhaar, luisterde aandachtig naar wat 't meisje hem vertelde.

»En de Heere Jezus ging in 't schip,« zoo sprak de kleine Frieda, »en onderwees de scharen, die aan den oever van het meer stonden. En al de menschen hoorden aandachtig toe. Wat zou ik gaarne den Heere Jezus willen zien, gij ook niet, Willy? Ik denk wel eens, dat, als wij in dien tijd geleefd hadden, mijn lief moedertje misschien niet gestorven zou zijn. Mogelijk had de Heere Jezus haar dan wel beter gemaakt,« zei 't meisje met een zucht. »Je weet wel, grootmama heeft ons immers laatst verteld van die vele zieken, die de Heere Jezus genas.«

»Zou je grootmama niet nog meer uit den Bijbel willen vertellen, als ik weer eens bij je ben? Ik zou gaarne nog meer van den Heere Jezus willen hooren,« zei Willy Dalhuyzen, »want mama spreekt nooit over Hem. 't Is alles toch zoo mooi wat in den Bijbel verteld wordt. En Hij hield ook zooveel van kleine kinderen, is 't niet, Frieda?«

»Ja zeker, Willy,« zeide Frieda ernstig.

Eenigen tijd zwegen beiden. Toen sprak de knaap, terwijl hij droomerig voor zich uitstaarde: »Ik zou wel eens willen weten, hoe 't er in den hemel uitziet, gij ook, Frieda?«

»O, daar is 't heel mooi,« antwoordde Frieda, »denk eens aan, de straten zijn van goud en er zijn poorten van paarlen en allen dragen daar lange, witte kleederen en hebben kronen op 't hoofd. En er zijn engelen met groote, blanke vleugels en die zingen een nieuw lied en leeren 't ook aan de anderen.«

»En verder?« vroeg de knaap, toen Frieda even ophield. Zijn gezichtje gloeide, zijn oogen schitterden.

»En er is een groote, witte troon,« vervolgde het meisje, »en de Heere Jezus zit daar op en allen leggen hun kronen voor Hem neder en juichen Hem toe.«

»Ik zou zoo gaarne den Heere Jezus willen zien,« zei Willy peinzend, »en ook dien mooien hemel. Zouden kinderen daar ook kunnen komen, Frieda?«

»Ja, zeker, Willy, kinderen ook, zegt grootmama. Ik droom wel eens van den hemel, ik denk, dat 't komt, omdat mama er is,« zei 't meisje zacht, »en laatst droomde ik, dat ik mama zag, heel, heel duidelijk. Zij was heelemaal in 't wit en zag er zoo gelukkig uit; ze had geen pijn meer, zooals hier. Ik wilde naar haar toe gaan, maar opeens werd ik wakker en merkte, dat ik in bed lag en dat ik alles gedroomd had.«

»Hé,« zei Willy, »ik wilde, dat ik ook eens zoo droomde.«

»Dat zal wel niet, Willy,« antwoordde Frieda, »want gij hebt niemand in den hemel en ik wel.«

Willy wilde juist nog een vraag doen, toen hij zich bij zijn naam hoorde roepen. Het kindermisje kwam aangelopen en nam hem bij de hand.

»Ge moet dadelijk thuiskomen, Willy!« zeide het meisje. »'t Wordt veel te laat om nog buiten te zijn . . . Frieda moet ook naar huis, zegt mevrouw, want anders zal haar grootmoeder ongerust worden.«

Frieda stond op van den grond en sloeg haar arm liefkoozend om den kleinen Willy heen.

»Ik zal aan grootmama vragen, of je Zondag bij ons moogt komen eten, dan zal ik je eens een plaat van de engelen laten zien in onzen nieuwen Bijbel. Wat zullen wij dan een gezelligen dag hebben!«

Hand aan hand gingen de twee kinderen naar huis, kusten elkaar bij 't scheiden goeden nacht en de dienstbode nam Willy mee naar binnen, terwijl Frieda de tuindeur uitging om ook naar huis te gaan.

Daar het al laat geworden was, werd Willy dadelijk naar bed gebracht. Al heel gauw sloot hij de moede oogen en droomde van de gouden straten en van den mooien platenbijbel, dien hij zou mogen zien.

HOOFDSTUK VI.

In een sierlijk gemeubeld vertrek stond mevrouw Dalhuyzen, de vroegere Lucie Wertheim, voor haar schrijftafel en was bezig eenige papieren te rangschikken.

Juist werd er aan de deur geklopt en een dienstbode trad binnen en overhandigde haar een briefje. Mevrouw Dalhuyzen maakte het open en las 't vluchtig. Toen keerde zij zich om en wendde zich tot haar echtgenoot.

»Een briefje van mevrouw Denton,« zei ze, »met 't verzoek of Willy Zondag den geheelen dag bij Frieda mag komen. Wat zal ik antwoorden?«

»Natuurlijk ja, het trefft juist goed. Mooier kan 't niet met 't oog op ons voorgenomen zeiltochtje,« zeide mijnheer Dalhuyzen. »Wij zullen wel den geheelen dag uitblijven en dan is ons ventje goed bezorgd en behoeven wij hem niet aan de dienstboden over te laten. Dus schrijf maar, dat hij komen mag.«

»Ik ben er anders niet zoo voor, dat Willy daar zoo-veel komt,« zeide mevrouw Dalhuyzen, nadat ze 't toestemmend antwoord verzonden had. »Ik ben bang, dat ze 't kind te veel vrome denkbeelden zullen inprenten en dat wil ik niet hebben. Sedert Frieda haar moeder verloren heeft, is de oude mevrouw Denton nog vromer geworden en ik meen al eens aan Willy gemerkt te hebben, dat ze hem veel uit den Bijbel vertellen. Niet, dat 't kind er nu juist kwaad van zal leeren, maar ik houd er nu eenmaal niet van, dat men met kinderen over al die dingen spreekt; ze begrijpen er toch niets van.«

»Meer dan ge denkt,« antwoordde haar echtgenoot, »onze jongen is een schrander kereltje en onthoudt alles. Maar ik ben niet bang, dat 't hem kwaad zal doen. Kwel je daar niet mee, Lucie, en laat mevrouw Denton haar gang maar gaan. En al denkt onze jongen er nu wel eens over, als hij ouder wordt, zal hij het wel weer vergeten; denk maar eens aan jezelf. Vroeger, toen je nog onder Margaretha's invloed stond, dacht je ook anders dan nu, maar dat beetje godsdienst heb je toch ook gauw over boord geworpen.«

Mevrouw Dalhuyzen keerde zich plotseling om. Zij werd doodsbleek. Haar man had daar een teer punt aangeroerd. Voor haar geest rees daar een herinnering op uit lang vervlogen dagen.

Zij zag in gedachten vóór zich een bleek, lijdend ge-laai, met een zachten glimlach om de lippen. Zij zag de kleine kamer met het rustbed en zichzelf daar naast geknield. Haastig streek zij met de hand over de oogen als om die herinnering van zich af te zetten en ging vlug voort met haar bezigheden.

Ongeveer op hetzelfde uur van den dag zat in een andere woning een deftige, oude dame en voor haar knielde een klein meisje met zachte, blauwe oogen. De dame hield de beide handen van het kind in de hare, en zag het liefdevol in de oogen.

»Uw moedertje hield zooveel van dat vers : »In den Hemel is het schoon, Frieda,« zeide de oude dame ; zij zong het zoo dikwijls, toen zij nog een klein meisje was. Dat versje moet ge Willy eens leeren, als hij Zondag bij je is.«

»Is Willy's moeder wel heel lief, grootmama? Zij vertelt hem nooit eens van den Heere Jezus. Mijn moedertje deed 't wel en zij sprak altijd zooveel over den hemel, waar zij nu is. En Willy hoort er toch ook gaarne van vertellen. Hij zal 't versje heel mooi vinden, denk ik. Ik zal 't hem heusch Zondag leeren.«

»Doe dat, mijn kind, maar zeg nu uw avondgebedje op, dan zal ik je naar bed brengen.«

Het kind boog het hoofd en bad tot haar hemelschen Vader, die in Zijn ondoorgrondelijke wijsheid zoo vroeg haar ouders weggenomen had. Maar zij wist immers, dat haar moedertje bij den Heere Jezus was en dat zij het daar in den hemel veel beter had dan hier. En die zekerheid deed haar en haar grootmoeder stil in Gods weg berusten.

Het was een vreugdevolle dag, die Zondag, waarop Willy Dalhuyzen bij zijn vriendinnetje kwam. Zij maakten een heerlijke wandeling naar buiten en toen zij weer thuis waren, nam de oude dame de kinderen bij zich, kreeg den grooten platenbijbel en begon te vertellen. Op een der platen was een engel afgebeeld.

»Dat is net mijn moeder,« zeide Frieda zacht. En na een oogenblik vroeg zij : »Grootmama, zullen wij nu het vers eens zingen van »In den hemel is het schoon«? Dan kan Willy het ook eens hooren.«

Op het toestemmend antwoord paarde zich de zuivere, heldere kinderstem aan de trillende stem der oude dame en de kleine knaap luisterde aandachtig toe.

In den hemel is het schoon,
 Waar men zingt op blijden toon,
 Met een altoos vroolijk harte,
 Vrij van alle pijn en smarte.
 Waar men juicht voor 's Heeren troon;
 In den hemel is het schoon.

Een sterk verlangen greep den kleinen Willy aan, om ook zooveel van den hemel te weten als Frieda en peinzend keek hij haar aan.

»Waar denkt Willy aan?« vroeg de oude dame, toen het lied geëindigd was, en liefkoozend sloeg zij haar arm om het knaapje heen.

»Ik zou ook zulk een mooie engel willen zijn en in den hemel wonen,« antwoordde hij.

»Maar nu toch nog niet, Willy,« vroeg mevrouw, eenigszins verschrikt, »ge wilt toch ook wel gaarne nog lang hier blijven, bij uw vader en moeder. Gij wilt toch wel groot worden en veel doen uit liefde tot den Heiland, die zooveel voor ons deed, toen Hij in onze plaats stierf aan het kruis?«

»Heeft de Heere Jezus dat alles ook voor mij geleden?« vroeg het kind plotseling, terwijl het de oude dame strak aanzag.

»Ja, mijn lieve Willy, dat heeft de Heiland ook voor

u geleden ; ook voor kinderen heeft hij een plaats bereid in den hemel. O, Hij heeft kinderen zoo lief, Willy. Ge hebt het gehoord : Hij nam ze in Zijn armen en sprak zeer vriendelijk tot hen, Hij zegende hen en zeide dat ook hunner het Koninkrijk der hemelen is. Hij heeft u lief, Willy, en zoo ge Hem ook lief hebt en Hem vraagt uw hartje te reinigen van al je zonden, dan zal mijn kleine Willy ook een erfgenaam des hemels zijn.«

»Mama !« zei Willy dien avond, toen zijn moeder zich over hem heenboog en hem toedekte, »zou de Heere Jezus ook zijn heengegaan om een plaats voor Willy te bereiden ?«

Mevrouw Dalhuyzen gevoelde zich onaangenaam verast en zag haar kind verwonderd aan. Toen vroeg zij kortaf : »Hoe komt ge aan zulk een vraag, Willy ?«

»Ik zou 't zoo graag willen weten, mama,« zei 't kind eenvoudig. »Denkt u, dat er in den hemel ook plaats voor mij is ?«

»Je moet nu gaan slapen en niet over die dingen denken, kind,« zeide zijn moeder boos. »Heeft mevrouw Denton er met je over gesproken ?«

»Wij hebben zoo'n mooi lied gezongen, mama ! Hebt u niemand in den hemel, zooals mevrouw Denton ? Frieda's moeder is daar nu. Zoudt u ook niet graag naar den hemel gaan, als u stierf ?«

»Stii, stil, Willy, wees nu een zoete jongen en ga slapen, lieveling. Morgen zal ik je wel een antwoord op je vragen geven. Goeden nacht, mijn kind, slaap wel !«

En mevrouw Dalhuyzen boog zich diep over het bed en kuste het frissche, blozende gezichtje van haar kind. Maar Willy was met haar antwoord nog niet tevreden. Wat bewoog hem dien avond zoo tot haar te spreken? Toen zijn moeder de kamer wilde verlaten, riep hij haar terug en zeide met een smeekend stemmetje: »Mama, waarom vertelt u mij nooit wat van den Heere Jezus, zooals Frieda's moeder deed? Hij heeft de kinderen zoo lief, vertelde mevrouw Denton en Hij is ook zoo goed voor groote menschen. Houdt u ook niet van den Heere Jezus, mama?»

»Ja, ja, kind, maar ga nu gauw slapen, morgen zullen wij wel verder praten.«

»Ge kunt zeggen, wat gij wilt,« zeide mevrouw Dalhuyzen tot haar man, toen zij weer in de huiskamer was, »maar ik wil niet meer hebben, dat Willy zooveel met Frieda omgaat. Altijd, als hij bij mevrouw Denton geweest is, doet hij zoo vreemd. Hij gaat er niet meer naar toe.«

De heer Dalhuyzen haalde de schouders op en rookte bedaard door. Eindelijk zeide hij: »Blijf dan ook een beetje meer thuis en bemoei je wat meer met het kind. Frieda is zijn eenig speelmakkertje en hij houdt zooveel van haar. Ge moet de kinderen niet verbieden met elkaar om te gaan, daar ben ik bepaald tegen. Maar laat Frieda dan hier komen, in plaats dat hij naar haar toe gaat.«

»Dat blijft precies 'tzelfde,« antwoordde mevrouw gemelijk. »Frieda wordt juist als haar grootmoeder; ze is een echte kleine dweepster.«

Nog laat in den avond ging mevrouw Dalhuyzen

naar de kinderkamer, om te kijken, of haar jongske sliep. Ze voelde zich zoo onrustig. Zachtjes sloeg zij het gordijn van 't ledikantje een weinig ter zijde en bukte zich over Willy heen. Hij sliep gerust; de lange wimpers wierpen een breede schaduw op 't blozende gezichtje en de kleine mond was half open. Mevrouw Dalhuyzen bleef langen tijd voor het bedje staan. Allerlei gedachten bestormden haar hoofd en hart. Eindelijk drukte zij voorzichtig een kus op het lieve gezichtje en liet 't gordijn weer dicht vallen. En even zacht als zij gekomen was, ging zij weer weg en zocht haar eigen slaapvertrek op.

HOOFDSTUK VII.

„Papa, zie eens welk een prachtige vlinder!“ riep de kleine Willy Dalhuyzen, »dien moet ik hebben.«

Vol verlangen liep hij hard door om de mooie kapel te grijpen. Zijn vader en moeder zaten in den grooten, lommerrijken tuin en keken met welgevallen hun kind na, dat daar zoo vroolijk langs de grasperken huppelde. Terwijl mevrouw Dalhuyzen het zoo nakeek, keerden haar gedachten elk oogenblik terug naar het gesprek van den vorigen avond. Zij had Willy geantwoord, dat zij morgen met hem over den Heere Jezus zou spreken, maar zij vond 't gelukkig, dat Willy niet op zijn vraag terugkwam en er zelfs in 't geheel niet aan scheen te denken. Zooals hij nu was, zoo vol leven en beweging,

met den blos der gezondheid op de wangen, zóó wilde zij hem altijd zien. Maar zij bedacht niet, dat 't leven niet enkel zonneshijn is.

Met een vroolijken uitroep kwam Willy weer bij zijn ouders terug. Hij had den vlinder gepakt en vol verwachting maakte hij zijn hand open, maar de vlinder was dood, want uit angst, dat 't diertje hem zou' ontsnappen, had hij zijn hand te hard dichtgeknepen. Willy begreep er niets van ; zijn oogen vulden zich met tranen. Zoo pas nog vloog het diertje zoo blijde van bloem tot bloem en daar lag het nu dood en van al zijn schoonheid beroofd !

»Zijt gij zoo bedroefd, omdat het diertje niet meer leeft, mijn jongen?« zei zijn vader, terwijl hij hem teeder in zijn armen nam. »Het is niet zoo erg, hoor !«

»O, maar waarom is 't gestorven?« vroeg 't kind met treurige stem. »Zoo kort geleden vloog 't vroolijk rond en nu kan 't dat nooit meer doen, nooit meer,« en de kleine Willy begon luid te snikken.

Op den avond van dienzelfden dag, slechts eenige uren later, lag er een andere kleine vlinder, die even vroolijk had rondgedarteld in den zonneshijn, met geknakte vleugels ter neder en worstelde met den dood. Plotseling, als door een onzichtbare, wreede hand aangegrepen, lag de kleine Willy op zijn doodssponde. Een hevige stuip, een korte, vreeselijke worsteling van het krachtige, jonge leven met die onverbiddelijke macht, en alles was voorbij : de dood, die koning der verschrikking, had zijn werk voltooid en Willy was van zijn diepbedroefde ouders weggenomen.

De vreeselijke schrik, de radeloosheid, de wanhoop der ouders was onbeschrijflijk. Niemand had gedacht, dat 't zoo zou afloopen. Ze konden 't nog niet ten volle begrijpen, dat hun kind hun ontnomen was. De vader wong zijn handen in diepe smart en riep zijn kind telkens hartstochtelijk bij zijn naam. En de moeder? Met doodsbleek gelaat zat zij naast het bedje van haar lieveling, zonder een woord te zeggen. De slag was te hevig, te verpletterend voor 't arme moederhart. Haar flinke jongen, haar eenige lieveling, de trots en de vreugde van haar hart, was haar ontnomen. Een zwaarder offer had er niet van haar gevraagd kunnen worden. Hoe kon God zoo wreed tegen haar zijn!

De nacht ging voorbij, de morgenschemering verlichtte grauw en nevelachtig de kamer, waarin het doode kind lag, waar het den slaap sliep, waaruit het nimmermeer ontwaken zou. Geen spoor van het kortstondige, vreeselijke lijden was achtergebleven op het lieve gezichtje. Niets dan kalme rust stond er op te lezen.

De ouders zaten nog lang sprakeloos en in doffe wanhoop bij de sponde van hun kleinen Willy.

De eerste, die deelneming kwam betuigen in 't ontzettend verlies, was de oude nevrouw Denton. Zij zeide niet veel, want zij begreep ten volle, dat woorden hier niet zouden kunnen troosten. Met tranen in de oogen trad zij op het ledikantje toe en legde haar hand op 't koude voorhoofd van den kleinen Willy en zeide zacht:

Ge hebt 't nu goed, lieve Willy. De Heiland heeft u tot Zich genomen in Zijn heerlijkheid. Rust zacht!«

HOOFDSTUK VIII.

Zomer en winter waren voorbijgegaan en de lente had haar intrede gedaan. Acht maanden waren er verlopen, sinds men 't lijkje van den kleinen Willy aan den schoot der aarde had toevertrouwd. Al dien tijd was de villa van den heer Dalhuyzen onbewoond gebleven, want de eigenaar en zijn vrouw trachtten in den vreemde het leed, dat hun getroffen had, te vergeten. Nu echter stonden de ramen wijd open en alles kondigde aan, dat de bewoners weer teruggekeerd waren. Zouden zij daar in den vreemde den troost, dien zij zochten, gevonden hebben? Hoe eenzaam leek hun 't huis toe, nu geen vroolijke kinderstem meer gehoord werd, nu geen vlugge voetstapjes meer door de gangen weerklonken.

Arme ouders! De vader had al zijn hoop en verwachting op zijn zoon gesteld. Nu deze hem ontnomen was, verwachtte hij ook niets meer van de toekomst. Nu was alles hem onverschillig.

Ook de arme moeder voelde zich zoo eenzaam; zij had niets te doen, nu zij niet meer voor haar kind had te zorgen. Zij zat daar treurig ter neder, en sprak bijna geen woord. Noch de moeder, noch de vader dachten er evenwel aan troost te zoeken bij Hem, die alleen troosten kan. Zij zochten hun steun niet bij God, maar gaven zich lijdelijk over aan hun verdriet.

Weder was 't Paschen. Jaren lang was mevrouw Dalhuyzen niet in de kerk geweest, maar nu betrad zij voor 't eerst weder op dezen dag het bedehuis. Waarom zij

dat deed? Zij zou 't niet hebben kunnen zeggen. Iets in haar scheen haar er toe te dringen dien dag naar de kerk te gaan. En was het geen bijzondere leiding Gods, dat juist in dat morgenuur een andere predikant den kansel beklom en dat die prediker met 't sneeuw witte haar de oude Ds. Humer was, bij wien Lucie haar geloofsbelijdenis gedaan had en wiens preek op dien Paaschmorgen haar zoo getroffen had? 't Was, als hoorde zij weder zijn indrukwekkende woorden, als voelde zij bij vernieuwing de ontroering, die haar toen had aangegrepen. Wat was er van haar gelofte geworden? Ontrouw was zij geweest, want zij had Christus verzaakt; zij had zich van Hem afgewend. Maar de goede Herder was uitgegaan om zijn afgedwaald schaap te zoeken en den weg, waarlangs Hij het terugbracht, was het doornige pad van smart en kruis. Door lijden moest ook zij geheiligd worden; zij gevoelde het nu. Dieper dan jaren geleden, zonk 't woord van den prediker in haar hart, maar nu niet als het zaad, dat straks wordt verstikt door de zorgvuldigheden des levens, maar als een zaad, dat menigvuldige vruchten zou dragen.

Diep bewogen, met betraande oogen, verliet mevrouw Dalhuyzen het kerkgebouw en sloeg den weg in naar huis.

Aan den avond van dien dag wandelde de grijze prediker naar de rustplaats der dooden, om daar eenige kalme oogenblikken door te brengen. Hij was een vreemdeling in die stad en had dien dag slechts een beurt vervuld voor een ambtsbroeder, ofschoon hij al voor een paar jaar het predikambt had neergelegd. Maar nu, op dezen lieflijken Paaschmorgen, was 't hem een

behoefte geweest, om nog eens het woord te verkondigen en te spreken over den gekruisigden en opgestanen Heiland. Weinig echter vermoedde de grijze dienstknecht des Heeren, welk een gewichtige zending hem door zijn Meester was opgelegd.

Hij was dien avond naar buiten gewandeld en, in den geest vertoevend bij 't graf van Jezus in den hof van Gethsémané, had hij zijn schreden naar den doodenakker gericht, waar hij de verschillende grafzerken aandachtig beschouwde.

Al voortwandeland werd zijn blik plotseling getroffen door een dame in diepen rouw. Zij leunde met het hoofd tegen een marmeren zuil en haar betraande oogen staarden treurig op het graf aan den voet van dit gedenkteeken. Zachtjes trad de leeraar nader en las wat er op den steen gebeiteld stond :

Willem Dalhuyzen, oud zes jaar.

Daar keek de in den rouw gekleede dame op en ontmoette den blik van den grijsaard. Een blijde, maar toch weemoedige herkenning volgde. Mevrouw Dalhuyzen greep de hand van haar vroegeren leeraar en barstte in tranen uit. Zacht leidde deze haar naar een bank in de nabijheid en liet haar eerst stil uitweenen. Na een korte wijle, toen mevrouw Dalhuyzen een weinig kalmer was geworden, ontsloot zij den waardigen leeraar haar geheele hart en vertelde hem hoe zij langzamerhand meer en meer van het rechte pad was afgeweken en hoe God haar gekastijd had door haar haar eenigen lieveling te ontnemen. Zij deelde hem ook het laatste gesprek mede, dat zij op dien avond met Willy gehad had en hoe bitter haar nu de woorden door de ziel klonken :

»Mama, waarom vertelt ge mij nooit van den Heere Jezus?«

Zij sprak ook van mevrouw Denton, die haar kind met den weg der zaligheid bekend had gemaakt.

»Ongetwijfeld zal er nu wel een nauwe band tusschen u en haar gekomen zijn, nietwaar?« vroeg de predikant.

Mevrouw Dalhuyzen schudde 't hoofd. »Ik trachtte haar juist altijd te vermijden, want in haar tegenwoordigheid was 't, als hoorde ik Willy's vraag nog ernstiger en met stil verwijt tot mij richten.«

Nog lang spraken zij te zamen. De predikant toonde haar nog eens duidelijk den weg, dien zij nu te gaan had. Zij moest den Heere Jezus volgen, Hem oprecht schuld belijden, Hem liefhebben met al wat in haar was, dan zou zij eenmaal haar lieveling in den hemel weerzien.

Getroost en bemoedigd stond de diepbedroefde vrouw eindelijk van de bank op en samen sloegen zij den weg huiswaarts in. Mijnheer Dalhuyzen, die wel begreep, waar zijn vrouw naar toe was gegaan, kwam hen reeds halverwege tegemoet. Dadelijk zag hij de verandering, die er bij zijn vrouw had plaats gegrepen. Haar gezicht stond nu niet zoo wanhopig treurig; 't had nu een vredige, ja zelfs gelukkige uitdrukking. Weldra begreep hij, hoe dit gekomen was en ook hij trachtte toen troost te putten uit Ds. Humer's woorden.

Deze bleef dien avond bij hen en sprak woorden van geloof, van opbeuring en van troost. En toen zij van elkander gingen, was het met de stellige belofte, dat zij veel elkander zouden bezoeken.

De trouwe leeraar keerde naar huis terug met het bewustzijn, dat de taak voor hem weggelegd was, om die diep bedroefde ouders te brengen tot den voet van het kruis, om daar vergeving van zonden en troost in hun droefheid te zoeken, om twee zielen te winnen voor zijn Koning.

HOOFDSTUK IX.

Weder zijn vele jaren voorbijgegaan. De kleine villa met zijn witten voorgevel, met zijn slingerpaden en bloemperken, is nog steeds bewoond door de ouders van den vroeg ontslapen Willy. In plaats van den schoonen, blonden knaap, spelen er nu drie meisjes in den tuin, die sprekend op hun broertje gelijken.

God had de ledige plaats bij die ouders vervuld door Zijn liefde, door Zijn Geest, en bovendien nog Zijn goedertierenheid betoond door hun drie dochtertjes te schenken. Aan deze drie meisjes wordt veel verteld van den Heere Jezus, want beide ouders hebben Hem lief en gelooven in Hem als in hun Verlosser en Zaligmaker. Zij hebben leeren berusten in Zijn wil, ja zij zien in, dat 't noodig voor hen geweest is, dat hun Willy hun werd ontnomen. Daardoor keerden zij zich tot God en werden behouden door des Heilands bloed.

Frieda, nu opgegroeid tot een jonge dame, is de lieveling en leermeesteres der kleine meisjes en nimmer wordt zij moede haar te vertellen van 't kleine broertje,

dat zoo vroeg naar den hemel ging. Evenals eertijds met Willy, zitten zij dikwijls gezamenlijk in den tuin en dan wordt menigmaal het lied aangeheven, dat Willy zoo gaarne hoorde : »In den hemel is het schoon.« Mevrouw Dalhuyzen vindt 't nu zeer goed, dat haar kinderen uit den Bijbel verteld wordt. Zij heeft 't zelf gaarne en nooit behoeven haar dochttertjes te vragen, zooals eens haar jongske : »Mama, waarom vertelt u ons nooit van den Heere Jezus?«

De smart heeft diepe sporen op haar gelaat achtergelaten, maar haar hart is gelouterd en zij treurt er niet om, dat zij niet meer zoo mooi is als vroeger. In eenzame uren denkt zij nog menigmaal aan haar kind en aan haar lieve Margaretha, de vriendin harer jeugd, die beiden reeds zooveel jaren in den hemel zijn. En 't einde van haar overpeinzing is dan deze : »Margaretha had wel gelijk, toen zij zeide, dat God verschillende wegen met Zijn kinderen houdt en dat de meesten van hen gelouterd moeten worden in 't vuur der beproeving. Ook ik ben in dat vuur der beproeving geweest, maar God was mij nabij ; de goede Herder heeft Zijn dolend schaap in de schaapskooi teruggebracht. Ik dank mijn God, dat Hij mij 't lijden heeft doen kennen en ik door dat lijden Hem heb leeren liefhebben en gelooven, dat Hij óók voor mijn man en mij gestorven en uit de dooden opgewekt is, opdat wij Hem volgen zouden in dien weg van lijden tot heerlijkheid.«